Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 120 368 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaarde een Guinees staatsburger van Soussou origine te zijn. U werd geboren op 19 december 1991 te Conakry en u groeide er op in de wijk Taouyah bij uw familie. Na de dood van uw vader, (A.C.), ging u in oktober 2005 inwonen bij uw oudere zus (Am.) en haar familie in de wijk Koloma. Omwille van uw problemen diende u na het afronden van de zesde klas te stoppen met studeren op negentienjarige leeftijd.
In de nacht van 10 juli 2011 dienden zich omstreeks drie uur vijf tot zes gendarmes van de Gendarmerie Nationale bij de woning van uw zus aan. U lag te slapen in het bijgebouw en werd uit uw bed gelicht, aangezien de gendarmes op zoek bleken te zijn naar u. Wanneer u vroeg wat er precies aan de hand was, kreeg u een klap van de commandant. Zonder enige verdere uitleg werd u geboeid

naar de auto geleid en men bracht u naar Eco 18, een kantoor van de gendarmerie in de wijk Cosa. U kwam er in het holst van de nacht aan en werd direct naar een cel gebracht, waar reeds vier andere gevangenen verbleven. De daaropvolgende morgen werd u door twee gendarmes naar het kantoor van de commandant gebracht. Hij vroeg u of u Sidya Touré, Bah Oury, Fatou Badiatu en AOB (Alpha Oumar Barry, nvdr) kende. Gezien hun veelvuldige televisieoptredens stelde u te weten dat de eerste twee mannen politieke partijen leidden, maar u had er geen idee van wie de laatste twee waren. De commandant legde u daarop een papier voor en eiste dat u het zou ondertekenen. U drong er herhaaldelijk op aan de inhoud ervan te lezen alvorens het te handtekenen, maar dit weigerde de commandant resoluut. Vervolgens werd u door andere gendarmes meegevoerd naar de binnenplaats van Eco 18. Gekleed in enkel en alleen een korte broek werd u er vastgeketend aan een groot stuk hout en alleen op de binnenplaats achtergelaten. Uren later kwamen twee gendarmes terug. U werd geslagen, maar u volhardde in uw eis het document eerst te lezen. 's Avonds was u nog steeds op dezelfde plaats vastgeketend en kwam de commandant u opzoeken. Wanneer u hem iets te eten vroeg, gebood hij u wederom eerst uw handtekening onder het document te zetten en u weigerde opnieuw een papier te ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. U werd naar uw cel gebracht en de volgende ochtend herhaalde hetzelfde scenario zich. U realiseerde zich evenwel dat u zou worden vermoord als u bleef weigeren. Ten langen leste besloot u zodoende te tekenen, waarna u een stuk brood en water kreeg en in uw cel teruggebracht werd.

De daaropvolgende dag (op 12 juli 2011, nvdr) werd u om 19u00 uit uw cel gehaald. In een pick-up werd u naar het kamp Samory in de gemeente Kaloum gevoerd. 's Avonds werd u er naar een grote zaal gebracht, waar u een dertigtal mensen aantrof van wie u vermoedde dat ze in dezelfde situatie verkeerden als uzelf. Wanneer u de dag nadien (op 13 juli 2011, nvdr) werd meegenomen naar een kantoor, trof u er drie militairen aan. Eén van hen las u een document voor en voor het eerst hoorde u de inhoud van het document dat u onder dwang ondertekende. Met name vernam u dat u erkende Fatou Badiar, AOB (Alpha Oumar Barry, nvdr), Sidya Touré en Bah Oury te kennen. U onderbrak de militair. U ontkende elke betrokkenheid en drukte erop dat u gedwongen werd te tekenen. U werd echter afgewimpeld. Vermits uw handtekening op het papier prijkte, was het niet langer mogelijk afstand te doen van de verklaring zo luidde het. Na dit incident werd u naar een andere zaal gebracht. Door een opstaande deur ontwaarde u uw schoonbroer, (C.K.), en een met hem bevriende kapitein die werkzaam was in de gendarmerie van Hamdallaye, (S.C.). Nadat ze zich anderhalf uur in een kantoor hadden teruggetrokken, stapte uw schoonbroer op u af. U kreeg van hem te horen dat u in de problemen zat, maar hij beloofde al het mogelijke te ondernemen om u te helpen. Nog diezelfde avond zag u hoe de andere dertig mensen in een pick-up werden weggevoerd naar een voor u onbekende bestemming en ook u werd gedwongen plaats te nemen in een pick-up. U meende te worden vrijgelaten, maar niets was minder waar. U werd overgebracht naar het Escadron Mobile n° 3 in de wijk Matam en direct opgesloten in een cel.

U verbleef met vijf in eenzelfde ruimte, maar al uw medegevangenen werden na twee dagen naar elders overgeplaatst. Tijdens uw gevangenschap in Matam werd u niet ondervraagd noch werd u voor een rechter gebracht en evenmin werd u verteld of er al dan niet een proces gepland was. Het merendeel van uw detentie in Matam bleef u gewoon in uw cel, waar iedereen op de grond lag en voortdurend werd gebeten door muggen. Slechts elke twee dagen kreeg u eten en elke derde dag werd u naar de binnenplaats van de gendarmerie gebracht om daar schoon te maken. U kon de situatie niet langer verdragen en u werd ziek. Wanneer op 1 augustus 2011 uw schoonbroer samen met kapitein Seydou op bezoek kwam en ze u dermate ziek aantroffen, oordeelden ze dat u niet langer in uw cel kon blijven. Ze vroegen toestemming om u naar het ziekenhuis te brengen en aangezien kapitein Seydou zich garant stelde voor u, stemde de commandant in. U werd naar de spoedgevallendienst in het ziekenhuis gebracht, waar een dokter oordeelde dat u gezien uw zorgwekkende gezondheidstoestand drie dagen in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Na een behandeling op spoedgevallen verhuisde u naar een zaal met tien bedden op de eerste verdieping. U verbleef drie à vier dagen en op de vijfde dag kwam kapitein (S.) met vier gendarmes. De dokter verkeerde in de veronderstelling dat u zou terugkeren naar uw cel, maar u werd evenwel door de kapitein met de auto direct in veiligheid gebracht in Dinguiraye. Vanaf 5 augustus 2011 leefde u ondergedoken bij de moeder van kapitein (S.), (M.B.), en zijn vrouw, (F.B.). De autoriteiten slaagden er niet in uw verblijfplaats te achterhalen, waardoor u tijdens uw verblijf in Dinguiraye dan ook geen problemen ondervond. Kapitein (S.) en uw schoonbroer kregen echter vanaf twee dagen na uw ontsnapping wel vrijwel voortdurend bezoek van militairen. Aangezien ze evenwel niet over bewijzen van hun betrokkenheid bij uw ontsnapping beschikten, konden ze hen niet veel maken.

Op 10 februari 2013 kwam kapitein (S.) samen met de heer (D.) bij u in Dinguiraye langs. De heer (D.) opperde, na u zeer aandachtig te hebben bekeken, dat hij wel een reisdocument had dat u kon gebruiken. Uw schoonbroer betaalde uw reis en de nodige regelingen werden getroffen. Op 13 februari 2013 kwam de heer (D.) omstreeks zes uur ophalen en twee uur later vertrok u met hem

rechtstreeks naar de luchthaven. Samen met de heer (D.) verliet u zodoende Guinee op 13 februari 2013. Na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats kwam u op 14 februari 2013 aan in België en nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.
In België onderhield u enkel contact met uw moeder, (Sa.Co.), die u een tweetal keer per week belt. Ze informeerde hoe uw leven hier verging en ze bracht u op de hoogte van nieuwtjes uit de familie. Over uw problemen in Guinee werd nooit gesproken, omdat uw moeder dit niet wilde.
Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een geboorteakte op uw naam; een verzendbewijs van DHL; de resultaten van een bloedanalyse, voorgeschreven door dokter (L.B.) op 16 mei 2013; een medisch attest, opgesteld door dokter (L.B.) op 16 mei 2013, getuigde van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam.

B. Motivering
Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gearresteerd door de autoriteiten en voor dertig jaar in de gevangenis te belanden (CGVS p.8; 9; 22). Naar uw zeggen wordt u immers valselijk beschuldigd van medeplichtigheid bij de staatsgreep in het huis van Alpha Condé op 19 juli 2011, waarvoor u werd gevangen genomen (CGVS p.9; 14). Daarenboven stelde u dat een terugkeer naar uw land van herkomst is uitgesloten, aangezien de kapitein die u hielp te ontsnappen hierdoor ernstig in de problemen zou komen en u zou vermoorden (CGVS p.8; 22).
Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins weet te overtuigen waarom de autoriteiten precies u zouden arresteren en gevangen nemen in het kader van de aanslag op het presidentieel paleis van Alpha Condé op 19 juli 2011.
Naar uw zeggen werd u door vijf tot zes gendarmes bij u thuis gearresteerd in de nacht van 10 juli 2011 (CGVS p.9). U zou aan de aanwezige commandant hebben gevraagd wat er aan de hand was, waarop hij naar uw zeggen zou hebben gerepliceerd dat u 'wel [wist] wat er is gebeurd' (CGVS p.9). Terwijl u op dat moment 'er geen idee van [had] wat hij bedoelde', achterhaalde u naar uw zeggen naderhand wel waarom u precies werd opgepakt (CGVS p.13). Expliciet gevraagd naar de reden voor uw arrestatie, legde u in de eerste plaats het verband tussen uw aanhouding en het proces van de aanslag op 19 juli 2011. Met name stelde u dit proces in België te hebben gevolgd via internet en u beweerde dat de vragen die u werden gesteld tijdens uw detentie ook werden opgeworpen tijdens het proces (CGVS p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal nogmaals expliciet naar de reden voor uw arrestatie peilde, klonk het: 'Ze waren van plan om me voor te bereiden om te getuigen, tijdens het proces moest ik gewoon getuigen dat ik die staatsgreep samen met die mensen had gedaan' (CGVS p.14). Wanneer het Commissariaat-generaal opmerkte dat u negen dagen voor de desbetreffende aanslag werd gearresteerd, voerde u ter rechtvaardiging aan dat het een 'valse staatsgreep' betrof (CGVS p.14; 16). Naar analogie met bijvoorbeeld Amadou Oury Bah, de vicevoorzitter van de Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG), die in februari 2012 in de krant Le Monde de aanslag categoriseerde als een 'pseudo-attentat', beweerde u: 'De bedoeling was om afstand te nemen van een paar politieke leiders en van een paar militairen' (CGVS p.14). U beweerde in het licht hiervan onder druk gezet te zijn om een verklaring te ondertekenen waarin u erkende Fatou Badiar, AOB, Sidya Touré en Bah Oury te kennen (CGVS p.15). Wanneer u gevraagd werd naar de reden waarom men u hiertoe dwong, herhaalde u: 'Ze waren mij aan het voorbereiden om tijdens het proces te zeggen dat ik die staatsgreep samen met die personen heb gedaan, ik zou het samen met hen hebben gedaan, de aanval tegen het huis van Alpha Condé' (CGVS p.14). Hoewel u klaarblijkelijk over een aanzienlijke theoretische kennis over de feiten van 19 juli 2011 beschikt overtuigt u wat betreft uw bewering dat u persoonlijk geviseerd zou worden evenwel niet. Zo blijft de reden waarom u in het kader van de aanslag tegen de presidentiële residentie van Alpha Condé op 19 juli 2011 zou worden geviseerd door het regime en waarom men precies u onder druk zou zetten om te getuigen tegen beschuldigden van de aanslag uiterst raadselachtig. Wanneer het Commissariaat-generaal expliciet deze vraag opwierp, stelde u in uiterst algemene bewoordingen: 'In feite, in mijn wijk was ik een jongen die heel actief was' (CGVS p.15). Vervolgens legde u uit dat u 'altijd naar de manifestaties [ging]' (CGVS p.15). Gevraagd over welke manifestaties u precies sprak, antwoordde u vaag dat het 'manifestaties van de oppositie' waren (CGVS p.15). Wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg naar een concreet voorbeeld van een zulke manifestatie moest u wederom een specifiek antwoord schuldig blijven en herhaalde u louter dat het om manifestaties van de oppositie ging (CGVS p.15). De vaagheid van deze verklaringen mag echter ten zeerste verbazen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw door u voorgewende betrokkenheid bij manifestaties reeds in zeer ernstige mate. In een poging van het Commissariaat-generaal om desalniettemin te achterhalen waarom u poneerde heel actief te zijn in uw wijk, werd u gevraagd ook dit met een concreet voorbeeld te illustreren. U opperde: 'Ik was daar als

een chef van een groepering met mijn vrienden, mijn vrienden luisteren naar mij' (CGVS p.15). Desgevraagd legde u uit dat het evenwel 'niet echt een groep' was (CGVS p.16). U vervolgde: 'Als de jongeren van onze wijk verzamelden, was ik gewoon diegene waar iedereen naar luisterde, ze respecteerden me en ik had nooit ruzie met iemand in de wijk, daarom luisterde iedereen naar mij' (CGVS p.16). Hoe dit evenwel aanleiding zou geven tot problemen met de autoriteiten is volstrekt speculatief en ook de door u aangehaalde reden dat u 'zoveel invloed had in de wijk (…) waar alle jongeren manifesteren' overtuigt allerminst (CGVS p.16). Wanneer het Commissariaat-generaal immers polste hoe u de jongeren in uw wijk precies beïnvloedde, bleek u immers op geen enkele manier anderen te inspireren tot politiek protest dat de autoriteiten tegen de borst zou kunnen stoten. Hoewel uit uw verklaringen bleek dat er geregeld bij u thuis werd afgesproken na school, bleek op deze momenten politiek namelijk allerminst aan de orde. In plaats daarvan, zo stelde u, 'praatten [we] over voetbal zoals alle jongeren, over wat er gebeurde, de verplaatsing van voetballers' (CGVS p.16). Hoewel uit tal van door het Commissariaat-generaal geraadpleegde bronnen blijkt dat geweld tegen militanten of verantwoordelijken van de oppositie inderdaad plaatsvindt tijdens specifieke evenementen of manifestaties, wordt uit bovenstaande kanttekeningen duidelijk dat u er geenszins in slaagde aannemelijk te maken dat u een geducht politiek tegenstander was van het regime noch dat u actief deelnam aan manifestaties (COI Focus, 'Guinée – La situation des partis politiques d'opposition', 15 juli 2013). Vermits u bovendien tijdens het gehoor verklaarde dat u noch iemand van uw familie op enigerlei manier politiek actief was, is het volstrekt ongeloofwaardig dat u plotsklaps thuis onder valse voorwendsels zou worden opgepakt en gevangen genomen (CGVS p.6) zonder u hier enige ernstige uitleg voor zou kunnen verschaffen. Nog wat betreft de beweegredenen van de autoriteiten voerde u enerzijds meermaals aan dat ze u valse getuigenissen tegen de beschuldigden van de aanslag wilden laten afleggen tijdens het proces, terwijl u anderzijds ook herhaaldelijk verklaarde zelf te worden beschuldigd van deelname aan de staatsgreep (CGVS p.9; 14; 16). Dat u echter geen eensluidende verklaringen aflegde over hoe de precieze aanklacht tegen u luidde, doet reeds wenkbrauwen fronsen. In dit verband moet bovendien worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal beschikt over een vertrouwelijke en volledige lijst van alle 56 personen die aangeklaagd werden wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie van Alpha Condé op 19 juli 2011. Uw naam is echter niet terug te vinden op deze lijst (Document de Reponse, Liste des personnes inculpées dans le cadre de attentat du 19 juillet 2011', Cedoca, 27 maart 2012) hetgeen impliceert dat u alleszins niet officieel in beschuldiging werd gesteld van deelname aan de staatsgreep in het huis van Alpha Condé.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door uw flagrant tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen met betrekking tot uw detentie.

Vooreerst dient in dit verband te worden aangestipt dat er een frappante discrepantie opduikt tussen uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken te zijn vastgehouden op twee verschillende plaatsen. Met name beweerde u aanvankelijk in de gendarmerie in de wijk Cosa te zijn ondergebracht en zou u na enkele dagen zijn overgeplaatst naar het Escadron mobile n°3 te Matam (Vragenlijst CGVS dd. 21.02.2013, p.3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u evenwel verrassend genoeg gewag van drie verschillende detentieplaatsen. Behalve in Cosa en Matam beweerde u eveneens naar het kamp Samory in de gemeente Kaloum te zijn gebracht (CGVS p.10-11). Meer bepaald blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u vanaf uw arrestatie op 10 juli 2011 twee dagen in Cosa werd vastgehouden, dat u vervolgens op 12 juli 2011 om 19u00 werd overgebracht naar het kamp Samory en dat u pas de volgende dag 's avonds naar Matam werd gebracht (CGVS p.10-11). Aangezien uw arrestatie en detentie het begin markeerden van al uw problemen en de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Guinee is het zeer weinig aannemelijk dat u uw gevangenschap in het kamp Samory eenvoudigweg zou zijn vergeten te vermelden. Temeer omdat u tijdens uw gehoor ook tal van in uw asielrelaas relevante gebeurtenissen aanhaalde die zich in dit kamp zouden hebben voorgedaan. Zo beweerde bijvoorbeeld op deze plaats voor het eerst de inhoud van het document te hebben gehoord dat u onder dwang ondertekende en uw schoonbroer zou hier naar u zijn toegestapt om u te beloven al het mogelijke te ondernemen om u te helpen (CGVS p.11).

Wat betreft uw verblijf in de gendarmerie van Cosa doet het bovendien wenkbrauwen fronsen dat u verklaarde dat u samen met vier andere gevangenen werd vastgehouden, maar dat u zich naar uw zeggen niet interesseerde in hun namen en evenmin wist waarom ze vastzaten (CGVS p.17). Op de vraag of u dan niet met elkaar praatte, antwoordde u ontkennend en vergoelijkte u dat u hiervoor de tijd niet had (CGVS p.17). Niettegenstaande het feit dat u er slechts twee dagen werd vastgehouden en overdag niet in uw cel was, is dit evenwel allerminst een afdoende verklaring voor uw desinteresse. Aangezien u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u bij uw arrestatie niet wist wat u overkwam, zou er immers logischerwijs van u verwacht worden dat u elk moment zou aangrijpen om op

zijn minst bij uw celgenoten te proberen polsen of ze in een gelijkaardige situatie als de uwe verkeerden (CGVS p.13). Met betrekking tot uw gevangenschap in het kamp Samory kan een gelijkaardige kanttekening worden geformuleerd. Zo verklaarde u in dit kamp in eenzelfde zaal te hebben geslapen met dertig mensen, van wie u veronderstelde dat ze om dezelfde reden waren opgepakt als u (CGVS p.11; 17). Gevraagd of u met iemand van hen had gesproken, ontkende u opnieuw (CGVS p.17). Wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg naar de reden hiervan opperde u: 'Wij bleven niet lang in dezelfde zaal, wij kunnen daar gewoon twee tot drie uur zijn, je moest alleen in de cel waar u slaapt lang blijven' (CGVS p.17). Deze verklaring staat evenwel haaks op uw eerdere bewering. Dat u naargelang de vraagstelling het geweer van schouder verandert, is eens te meer een sterke indicatie dat u de door u geschetste feiten allerminst werkelijk beleefde.

Ten slotte moet aansluitend hierbij ook worden aangestipt dat uw verklaringen over de gevolgde procedure na uw arrestatie in het geheel niet overeenkomt met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw detentie in Cosa en Samory op 13 juli werd overgebracht naar Matam, waar u bleef totdat u op 1 augustus 2011 naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS p.11-12). Naar uw zeggen bleef u er telkens twee dagen in de cel zonder buiten te komen en de derde dag werd u uitgehaald om de binnenplaats van de gendarmerie schoon te maken (CGVS p.19). U beweerde er niet te zijn ondervraagd en u wist niet hoelang u nog in de gevangenis zou moeten blijven (CGVS p.19). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er direct na de aanslag op de presidentiële residentie op 19 juli 2011 een onderzoekscommissie werd aangesteld die bestond uit agenten en gendarmes. Deze onderzoekscommissie verhoorde in korte tijd alle gearresteerde personen. Op basis van dit verhoor werd beslist om de verdachten ofwel vrij te laten ofwel in staat van beschuldiging te stellen en over te dragen aan de procureur. In het laatste geval werd een bevel tot inbewaringstelling afgeleverd en werd de verdachte naar de Maison Centrale in Conakry overgebracht (Document de réponse, 'Lieu de détention des personnes arrêtées et inclupées dans le cadre d'attentat du 19 juillet 2011', Cedoca, 19 maart 2012). Dat u in uw gehele detentie nooit voor deze onderzoekscommissie zou zijn verschenen doet in het kader van deze informatie ten zeerste verbazen (CGVS p.19).

Al deze elementen laten toe te concluderen dat uw arrestatie en detentie in het kader van de aanslag tegen de presidentiële residentie van Alpha Condé op 19 juli 2011 elke geloofwaardigheid mist. Bijgevolg kan er evenmin enig verder geloof gehecht worden aan uw bewering dat de kapitein u zou geholpen hebben te ontsnappen, laat staan dat hij hierdoor ernstig in de problemen zou komen en u zou vermoorden.

De door u voorlegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De resultaten van de bloedanalyse die u neerlegde zijn irrelevant in het kader van uw asielaanvraag, aangezien ze geen informatie bevatten die uw verklaringen positief onderbouwen. Betreffende de inhoud ervan verklaarde u tijdens het gehoor louter: 'Toen ben ik bij mijn advocaat geweest, hij heeft me gevraagd een afspraak te maken met de dokter voor een onderzoek' (CGVS p.7). U stelde deze afspraak te hebben gemaakt, aangezien u 'littekens [hebt] wegens martelingen' (CGVS p.7). Het medisch attest getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormen echter evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen ren rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen. Het verzendbewijs van DHL vormt tenslotte enkel een aanwijzing dat er op 25 maart 2013 aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door (H.Sa.Co.). Wat de door u neergelegde geboorteakte betreft, deze bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U legde tot slot geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:
Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.
Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijn geschonden doordat verweerder besluit de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren terwijl hij documenten neerlegde die zijn vrees aannemelijk maken.

Hij stelt dat zijn relaas wordt gestaafd door een medisch stuk waaruit blijkt dat hij littekens vertoont. Bijgevolg staan de martelingen waarvan sprake vast. Verweerder hield hiermee onvoldoende rekening.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat hij per vliegtuig naar België zou zijn gereisd, niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van zijn voorgehouden reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen, te meer daar hij niet in staat bleek aan te geven onder welke naam hij zou hebben gereisd, hoeveel zijn schoonbroer voor zijn reis zou hebben betaald, met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd en waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt (administratief dossier, stuk 16, verklaring, nr.35-36).

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel onverlet die op omstandige wijze motiveert dat (i) het volstrekt ongeloofwaardig is dat hij plotsklaps thuis en onder valse voorwendsels zou worden opgepakt en gevangen genomen, zonder dat hij hiervoor enige ernstige uitleg kon verschaffen; (ii) hij geen eensluidende verklaringen aflegde over de aanklacht tegen hem en zijn naam bovendien niet voorkomt op de vertrouwelijke en volledige lijst van personen die werden aangeklaagd wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie, hetgeen impliceert dat hij alleszins niet officieel in beschuldiging werd gesteld; (iii) hij flagrant tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde detentie; (iv) zijn verklaringen over de gevolgde procedure na zijn arrestatie in het geheel niet overeenkomen met de informatie in het dossier. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet *in concreto* wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk een ernstige en gegronde vrees voor vervolging koesterde jegens de Guineese autoriteiten, na te zijn ontsnapt op 5 augustus 2011 nog gedurende meer dan anderhalf jaar in zijn land van herkomst zou zijn gebleven alvorens dit land uiteindelijk slechts te verlaten op 13 februari 2013.

De door verzoeker neergelegde geboorteakte en bloedanalyse en het verzendbewijs van DHL (administratief dossier, stuk 12: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door hem overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Dat het bijgebrachte medische attest (*ibid.*) zou volstaan om aan te tonen dat verzoekers relaas geloofwaardig is, kan verder geenszins worden gevolgd. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de omstandigheden waarin verzoeker zijn littekens beweert te hebben opgelopen, kan het neergelegde medische attest geenszins volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Guinee niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS